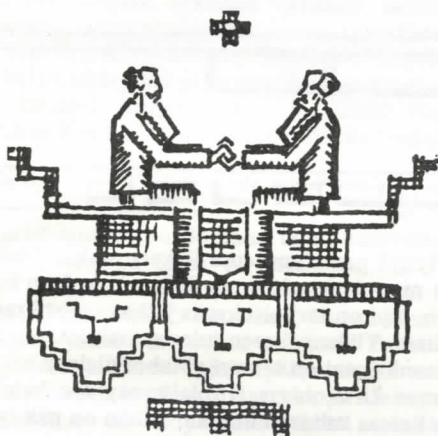

TAPAHTUI OMASSA PIIRISSÄMME

1906

RAUHALLISTA JOULUA JA HYVÄÄ UUTTA VUOTTA

kaikille heimolehtemme lukijoille, avustajille, ystäville, lahjoittajille, ilmoittajille, karjalaisen perinteen vaalijoille ja kyykäniskijöille kautta maan toivottaa

KARJALAN HEIMON TOIMITUS JA KARJALAN SIVISTYSSEURAN JOHTOKUNTA

Boris Karppela, puheenjohtaja, Mikko Pröckinen, varapuheenjohtaja, Timo Mauranen, sihteeri, Kosti Pamilo, rahavarojen hoitaja, Huoti Koski, Aleksii Lahelma, Mikko Mattinen, Jorma Puustinen, Eino Rahikainen, Voitto Setälä, Eijo Vesänen ja Pertti Virtaranta.

KSS:n KYKKÄKERHON JOHTOKUNTA

Niilo Prähky, puheenjohtaja, Viktor Poraavaara, sihteeri, Paavo Rahikainen, rahastonhoitaja, Boris Karppela, Juhani Kuikka, Tuomas Keränen, Ake Pollari ja Oskari Toivokainen.

KARJALAN SIVISTYSSEURAN

NAISJAOSTO

Maila Karppela, puheenjohtaja, Alli Lahelma, sihteeri

KARJALAN HEIMO -lehti lähetetään ensi vuoden alussa kaikille entisille tilaajille. Toivomme, että ne, jotka haluavat syystä tai toisesta lopettaa lehden tilauksen, ilmoittavat asiasta os.: Karjalan Sivistysseura, PL 12, 00350 Helsinki 35 tai puh. 90-424065. Hyvää lukuvuotta.

VIIPURILAINEN OSAKUNTA viettää 5. 3. 78 toimintansa 325-vuotisjuhlaa.

KARJALAN SIVISTYSSEURAN 72. vuosikokous pidetään Virpoi-pyhänä (Palmusunnuntaina) 19. 3. 1978 Karjalatalon Yläsalissa, Käpylänkuja 1, Helsinki 61, alkaen klo 14. Toivomme, että kokoukseen saapuu jäseniä myös maakunnista. Klo 15 samassa paikassa alkaa karjalaisjuhla, johon ovat tervetulleita kaikki heimolehtemme, seuramme työn ja karjalaisen kulttuurin ystävät. Vuonna 1979 vuosikokous pidetään Bomban talossa, Nurmeksessa, Virpoi-pyhänä. Tästä lähemmin vuoden kuluttua.

HELSINGIN KAUPPAKAMARI vietti 60-vuotisjuhlaansa arvokkaalla tavalla. 31. 10. 77. Alkujaan lähes ruotsinkielinen laitos on saanut vahvaa karjalaisväriä. Kauppakamarin puheenjohtajaksi valittiin vuorineuvos Kauko Rastas, synt. 4. 11. 25 Raudussa, Karjalan kan kannaksella, toiseksi varapuheenjohtajaksi valittiin vuorineuvos Viljo Luukka, synt. 3. 2. 25 Muolaassa.

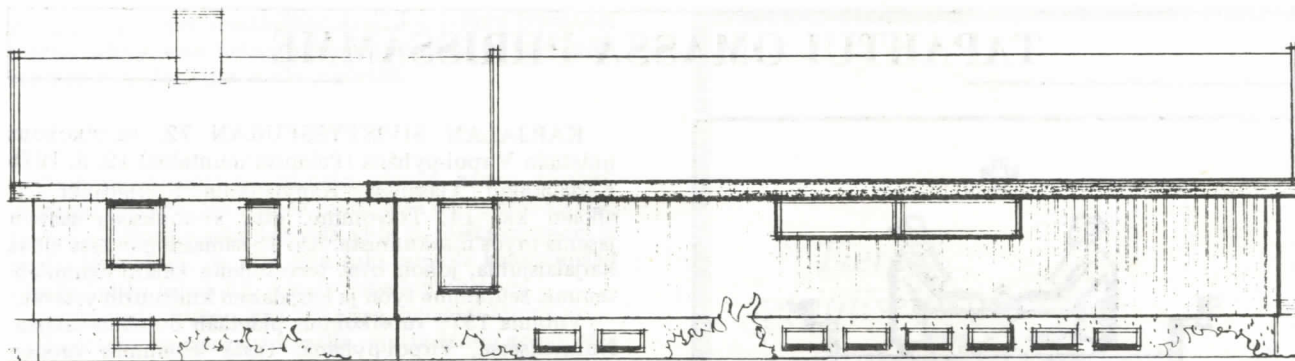
Kauppakamariplaketti myönnettiin kuudelle henkilölle tunnustuksena pitkäaikaisesta ansiokkaasta osallistumisesta kauppakamarityöhön. Karjalaisina saajina olivat toimitusjohtaja Risto J. Holopainen, synt. Viipurissa 27. 9. 22, ja seuramme jäsen, kauppaneuvos Kauko Kuosmanen. Juhlaesitelmän piti ylipormestari Teuvo Aura, synt. Ruskealassa 28. 12. 12, valtiiovallan tervehdyksen esitti ministeri Johannes Virolainen, synt. Viipurin maalaiskunnassa 31. 1. 14. Juhlaa kunnioitti läsnäolollaan tasavallan presidentti Urho Kekkonen.

ILOMANTSIN Runonlaulajapirtissä avatussa Kalevalanäyttelyssä kävi kesän aikana 25.000 maksanutta katsojaa, josta saatiin tuloja 65.000 mk.

Tämä iloinen uutinen pirtin ja kalevalaisen kulttuurin ystäville. Ei liene pitkällä se aika, jolloin Parpein uljaalle vaaralle pirtin viereen nousee myös perinteellinen ortodoksinen tsasouna, jollaista on jo kaivattu.

Pian Pohjois-Karjalan turistinähtävyyksien joukkoon nousee myös monumentaalinen Bomban-talo. Yhdessä yrittäen kaikki hyötyvät eniten. Näin Kestipirtin syyspäivätsyn aikana lausui teollisuusneuvos Oiva Turunen. Sitä toivoo myös Runon ja rajantien pohjoispäässä oleva Domnan Pirtti.

KARJALAN SANAKIRJAN KERTOMAA: Kartotokka, peruna, Kiestinki, Porajärvi, Ilomantsi, Korpi-selkä, Suojärvi, Tihvinä, Suistamo, kartofku, Impil., Salmi, Tulemaj., Säämäj., Vitele, Nekkula-Riip., kartouhka, Mäntyselkä, kartoffeli, Tunkua, Rukajärvi, kartohvei, Jyskyjärvi, kartofei, Paatene, kartoffia, Valdai, kartoska, Tunkua, Tver. Kasvuaikana kartoffeli sanoo toiselle: kasva tervembäh, meidä katšotah., Tunkua. Kartofeida on moas, muuda ei ni midä, Porajärvi. Rauda on rahaks, hobie on huoleks, kartohka dengaks (unes), Suojärvi. Kartoska häveldyn, ei rubie voimah i syuva. Meneh vuoden kartoska, Tver. Meil rodih äijy kartohkua tänä vuon, Salmi. Kartohkad on karun tyräd (= pahalaisen keveket). Eihäi ni kalmoil oteta kartohoa eigo panna jumaloin edeh kartohkahistu, Säämäjärvi. (Lähde: Karjalan kielen sanakirja 2. osa, Helsinki 1974. Näin paljon tietoutta yhden sanan kohdalta Karjalan kielen eri laidoilta.)

RUOTSIN SUOMALAINEN ORTODOKSINEN SEURAKUNTA on ryhtynyt perustamisensa jälkeen uhkarohkeimpaan yritykseensä. Se on ostanut Boråsin kaupungin tuntumassa 12 hehtaarin maa-alueen, jolla on 8x8 m kokoinen kaksikerroksinen rakennus, jonka se on kunnostanut suureksi osaksi talkoovoimin. Nyt on tarkoituksena jatkaa entistä rakennusta niin, että siitä tulee 25 m pitkä. Rakennus tulee olemaan kaksikerroksinen. Yläkerrokseen tulee seurakuntasali alttareineen, kirkkoherran toimistotilat, keittiö ja alakertaan monitoimitilat. Suunnitelmat on tehnyt göteborgilainen arkkitehti-toimisto M. Mikkonen, jonka juuret ovat lähtöisin Vienasta. Seurakunnan kirkkoherra, virolaissyntyinen heimopappi Martin Juhkam on tehnyt yhdessä valtuuston vastuunalaisten henkilöiden kanssa valtavan urakan. Tähän on päästy. Jatko vaatii voimia ja rahaa. Ruotsin pääkirkkoon on luotu hyvät suhteet, samoin valtiovaltaan. Seurakunta toivoo, että myös Suomesta saataisiin apua. Onhan se työ, jota tehdään, tavallaan Karjalan ortodoksisen kirkon jälleenrakentamista. Karjalan Sivistysseuran johtokunta on päättänyt lahjoittaa seurakuntasaliin inokostaasin, ikoniseinän ja suorittaa sen pystytyksen. Samoin on päätetty lahjoittaa tärkeä alttariesine *artoforio eli* »Ehtoollislahjolen säilytyslipas», jonka seura sai testamenttilahjana Liinu ja Mikko Parosalmen jäämistöstä. Ikonostaasi tarvitsee ikonit. Tässä on pulma. Rakennuksesta tulee seurakunnalle keskus ja tukikohta karjalaiselle kulttuurille Ruotsissa. Seurakunnan 20-vuotisjuhla on päätetty viettää ensi helluntaina tässä uudessa keskuksessa. Siihen niveltävät myös Ruotsin karjalaisten VII heimojuhlat. Karjalan Sivistysseuralta on pyydetty edellisten heimojuhlien tapaan ohjelmaryhmää. Pyyntö on esitetty seuran puheenjohtajalle Boris Karpelalle. Löytyykö Suomesta veljenapua? Tähän saakka sitä ei ole saatu. Kuvassa suunniteltu uutisrakennus.

BOMBA

Tiukan urakkakilpailun jälkeen Kiinteistö Oy Bomban hallitus päätti Helsingissä Karjalatalolla pitämässään kokouksessa antaa Bomba-talon ja Karjalaiskylän rakennustekniset työt rakennusliike Pekka Tavin suoritettavaksi. Rakennusurakka käsittää Bomba-talon lisäksi kaikkiaan kaksitoista muuta hirsirakennusta, joihin tulevat majoitustilat 80–120 hengelle sekä alueen pihatyöt.

Urakoitsija Pekka Tavi on syntyisin Suojärven Kaipasta ja hän on ehtinyt nähdä alkuperäisen Bomba-talon Suojärven Kuikkaniemessä. Tavi toteaa, että kun hän kävi Kuikkaniemessä ja näki Bomba-talon, niin ei olisi millään voinut uskoa, että vielä myöhemmin joutuu itse rakentamaan samanlaisen. »Jos sen olisi tiennyt, niin olisi varmasti tullut katseltua taloa ja sen yksityiskohtia paljon tarkemmin.»

Urakkaa Tavi pitää varsin mielenkiintoisena, vaikkakin toteaa, että se on sekä taloudellisesti että ajallisesti varsin tiukka. Urakka on täysin ainutlaatuinen tämän

päivän Suomessa, ja näin suuren hirsitalon rakentamisessa on tietysti omat ongelmansa, mutta mitään ylityspääsemättömiä vaikeuksia ei rakentamisessa kuitenkaan tule olemaan.

Talo on valmistuttuaan suurin hirsirakennus maassamme; sen tilavuus on 6060 m³ ja kerrosala 1295 m³. Bomba-talo ja Karjalaiskylä herättää jo rakentamisen aikana varsin suurta huomiota, tekeehän mm. Mainos-TV rakennushankkeesta ja sen historiikista tv-elokuvan. Ja varmaankin valmistumisen jälkeen siitä tulee karjalaisten »pyhiinvaelluskohde», joten rakennusten laatutaso on oltava ensiluokkainen, tuumailee Tavi. Bomba-talon ja Karjalaiskylän perustus- ja valutyöt ovat jo meneillään, ja varsinaiseen hirsityöhön päästään noin kuukauden kuluessa. Hirsityö onkin varsin mittava, sillä pelkästään Bomba-taloon menee hirttä kaikkiaan noin 12 kilometriä, ja koska työ on suurelta osin käsityötä, niin se vaatii paljon aikaa ja ammattitaitoa. Suurinta tarkkuutta hirsityössä vaatii hirsiseinän painuman huomioiminen rakenteissa. Näin korkeassa (n. 14 metriä) rakennuksessa tulee hirsiseinä painumaan puun kuivumisen aikana noin puoli metriä.

Rakennusaikataulu on todella kiireinen, ja jo ensi vuonna, loppukesällä ainakin, Bomba-talo ja osa majoitusrakennuksesta ovat valmiit, ja kaikkien rakennusten on määrä valmistua marraskuun loppuun 1978 mennessä.

Yhtiön hallinnassa oleva Ritonien maa-alue on kooltaan 10 hehtaaria, ja hankkeen maankäyttösuunnitelmassa on jo varauduttu lähivuosina tapahtuvaan laajennukseen, mikäli tämä vaihe valmistuttuaan saa hyvän vastaanoton, kertoo isännöitsijä Huittinen.

Kiinteistö Oy Bomban perustamisosakepääoma oli 500 000 markkaa, joka on jo täyteen merkitty. Yhtiökokous on päättänyt osakepääoman korottamisesta miljoonaan markkaan, joten yhtiö voi tarjota kaikille halukkaille merkittäväksi sadan markan nimellis-

arvoisia osakkeita. Parhaiten tämä osakemerkintä käy täyttämällä ja postittamalla oheinen osakemerkintä sitoumus. Osakemerkintää vastaan tullaan myöhemmin lähettämään lasku, jolla osakemerkintänsä voi maksaa minkä tahansa pankin konttoriin. Osakemerkinnän suorittaneet tulevat saamaan postitse taiteilija Viki Mustikaisen suunnitteleman upean graafisen osakekirjan. Kaikissa Kiinteistö Oy Bombaan liittyvissä asioissa voit ottaa yhteyden joko postitse osoitteella Kiinteistö Oy Bomba, Karjalankatu 12, 75500 Nurmes tai puhelimitse 976-21770 isännöitsijä Pekka Huittinen.

PS.

Peruskivi muurattiin Bomban talon uumeniin 25. 11. 1977. Kutsivieraista läsnä oli maaherra Esa Timonen, Karjalan Liitosta pääjohtajat Urho Kähönen ja Erkki Tuuli, toiminnanjoht. P. Suoninen, Nurmeksen kaupungin korkein johto valtuuston puh.joht. Pentti Ikonen, kaupunginjohtaja Pertti Vainionpää, entisistä suojärveläisistä Valde Kononen, Paavo Harakka ja Aleksanteri Paavela. Sähkeitse tervehdyksensä lähetti ministeri Paul Paavela ja kaikki karjalaiset kansanedustajat. Seuramme edustajana ollut Boris Karpela ehdotti, että peruskiven lieriöön peruskirjan ja päivän lehdistön lisäksi lisättäisiin kyykkäpelisäännöt. Ehdotus hyväksyttiin yksimielisesti naurussauhin.

MERKKIPÄIVIÄ

104 vuotta täytti Suomen vanhin mies, Valamon luostarin isä A k a k i 17. 10. 77. Hän on varsinaisesti Petsamon luostarin kasvatti. Kun luostari oli luovutettava Neuvostoliitolle, isä Akaki siirtyi evakoksi tullessaan Valamon luostariin. Hän on syntynyt Vologdan läänissä talonpoikaisperheessä 17. 10. 1873.

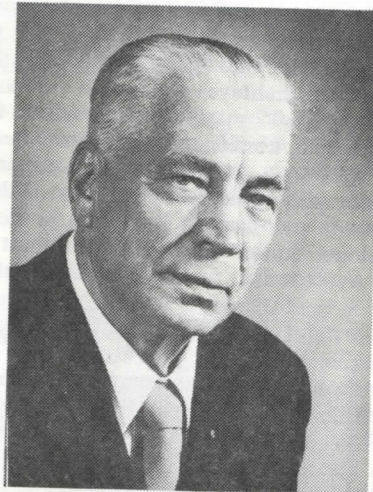

Väinö Vainio

85 vuotta täytti jääkärikenraalimajuri Väinö Vainio Vaasassa. Hän on Karjalan poikia, syntynyt Hiitolassa, tullut ylioppilaaksi Käkisalmen yhteiskoulusta v. 1914. Jääkäriä hän osallistui venäjänvastaiseen vastarintaliikkeeseen, otti osaa vapaussotaan, jonka jälkeen valitsi upseeriuran. Hänestä tuli pioneeri, pioneriemme kouluttaja, ase- ja insinööriupseeri. Hän toimi Kymen-

laakson sk.piirin komentajana 1934—39, Kannaksen armeijan pioneerikommentajana 1939—40, Karjalan armeijan (Aunuksen ryhmän) pioneerikommentajana 1941—44, pääesikunnan pioneerikommentajana 1946—52 ja Hakkulehden päätoimittajana 1927—34 ja 1945—46. Hän on kautta aikojen ollut innokas kalamies. Tästä puhuvat myös hänen julkaisunsa: Hopeavälkky -47, Karnjargan väylällä -50 ja Enkeli selvitti verkon -61. Lisäksi julkaisuihinsa kuuluvat Suomen jääkärien elämäkerrasto, täydennysosa -57, Hiitolan historia -59, Kurkijoen historia -60, Yli pauhun kenttien -64, Maaorjia -66, Simon kahakka -68, Isäntälöhi -71.

Olemme iloisia lukiessamme hänet lehtemme ystävien joukkoon.

Viktor Törhonen

Karjalaisen lentäjän tie

Viktor Törhonen, Viki, lentomestari evp täytti 10. 9. 1977 Helsingissä 70 vuotta. Lyhyesti kuvaten häneen sopivat sanat — vakaa, varma, lannistumaton.

Viki syntyi v. 1907 Suojärvellä, Leppaniemen Hallaselässä pikkutilallisen poikana, isä Iivana Törhonen, äiti Natalia o.s. Bloigu. V. 1914 perhe muutti Petroskoihin. Tsaarinvallan aikana tämä ei tuottanut vaikeutta. Isä oli monitoimimies. Aluksi tsaarinvallan aikana hän toimi metsä- ja uittotöitä »kymppinä», myöhemmin yksityisyrittäjänä. Artikkeleina olivat kala ja liha ja myyntipaikkana tori, »rynkkä», joka oli Äänisen rannalla »pristanin» vieressä. Kommunistikauden alkuvuosina hänestä tuli ruiskumestari ja palopäällikön apulainen. Viki oli ehtinyt käydä sillä aikaa 6 luokkaa petroskoilais-ta gymnasiota.

Kotikonnuille palattiin kesäkuussa 1921. Nyt Viki kävi kaksi ylintä luokkaa suomalaista kansakoulua Leppäniemessä. Suojärvi eli nousukautta. Sinne oli tulossa rautatie. Neitseelliset metsärikkauudet vetivät pitäjään yrittäjiä, rahaa ja työntekijöitä.

1921—22 Itä-Karjalan viimeisen kansannousun aikana talvipakkasilla taisteltiin aivan kotipitäjän nurkilla, Repolassa ja Porajärvellä. Heimoveljiä piti auttaa. Tapamme Vikin hevostmiehenä kuljettamassa Loimolan—Porajärven—Loimolan välillä muonaa, aseita, ammuksia, suksia ja takaisin haavoittuneita ja kaatuneita.

Viborg Wood yhtiön sahalaitos valmistui vuoden 1922/23 vaihteessa. Isännistö, Beläjevin veljekset, olivat

venäläisiä, tehtaan konttoriväki kansainvälistä ainesta, Venäjältä muuttaneita pääosaltaan. Nuori karjalaispoika tuli v. 1923 »avainasemaan». Saksaa puhuva konttoristi Ringers kutsui häntä »Fransiksi». Työväestön pääosan muodostivat eri puolelta Suomea saapuneet, usein »punaiset» työläiset, melkoisen osan täyttivät Aunuksesta kansannousun jälkeen maahamme saapuneet »valkoiset» heimopakolaiset. Jatkona oli myös oman pitäjän rahvasta. Vikillä oli todella »avainasema».

V. 1926 oli astuttava sotaväkeen. Viki pyrki ja pääsi vapaaehtoisena ilmavoimiin. Hän suoritti lentäjän ohjaajakoulun ja v. 1927 jäi kanta-alikersantiksi Sortavalaan, II Erill. Lentolaivueeseen. Hänestä tuli lentäjä, ohjaaja ja opastaja.

Talvisotaan Viki joutui vanhentuneella Ripon koneella. (Kaikkiaan Suomella oli tuolloin 114 vanhentunutta konetta. Tuolla konekannalla ei hullukaan olisi uskaltanut lähteä sotaan mahtavaa suurvaltaa vastaan. Haastattelija.) Viki suoritti 12 sotalentoa ennen kuin tuli rysäys. 6. 12. 1939 hänen koneensa ammuttiin tuleen pilvessä Ägljärven tsasunan kohdalla. Hän teki pakkolaskun metsään. Vain yksi tuhannesta onnistuu. Viki onnistui. Hän sai vaikeita palohaavoja kasvoihin ja käsiin. Selvisi kuitenkin elossa, kuten tähtystäjänä toiminut luutnantti J. Laakso. Avuttomina ja aseettomina joutuivat vankeiksi.

Alkukuulustelut tapahtuivat Ägljärvellä, Suojärven Välikylässä, Veskelyksessä ja Petroskoissa. Tuli oltua myös Petroskoin sairaalassa. Tammikuussa alkoi matka sotavankileirille. Matka Petroskoi—Volhovstroj—Vologda—Gräsovetš kesti 8 vuorokautta. Perillä oltiin 13. 1. 40. Leirillä oli 593 suomalaista sotavankia ja 5 ruotsalaista vapaaehtoista.

Sotavankeusajan tunteista ja kärsimyksistä Viki ei puhu.

Suomeen takaisin, vapauteen hän pääsi 20. 4. 1940. Riemua ei voi kuvata. Palkka juoksi, tuli loma. Mutta mieli teki lentämään. Kesäkuussa oli jo samassa yksikössä, jolla oli onneksi uudet koneet.

Jatkosodassa Viki joutui olemaan »monena». Hän toimi tiedustelu-, maataistelu- ja yhteistoimintalentäjänä sekä sairas- ja sissikuljetuksissa. Sodan lopussa v. 1944 hän toimi Malmin lentokentän lennonjohtajana, v. 1945 hän erosi armeijan palveluksesta.

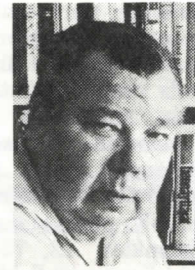
1945—1947 Viki toimi Vakuutusyhtiö Salaman tarkastajana, 1947—1959 Helsingin lentoaseman lennonjohtajana ja 1959—1970 Salamassa piirinjohtajana ja toimistopäällikkönä. Eläkkeelle hän siirtyi v. 1970.

Myös työn ulkopuolella Viki on ollut voimallinen. V. 1947 hän oli perustamassa Helsinkiin Suojärvi-seuraa ja toimi 10 vuotta sen puheenjohtajana. Kotiseutu on hänelle edelleen rakas. Hän on ollut myös Helsingin Mäkelänrinteen yhteiskoulun perustajajäsen ja noin 15 vuotta sen kannatusyhdistyksen puheenjohtajana. Siinä piti rakentaa ja kerätä rahaa. Ampumaurheilu on Vikin kotiseuturakkautensa jälkeen suurin harrastus. Tässä mielessä hän on toiminut puheenjohtajana myös Karjalaiset ampujat ry:ssä.

Merkkipäivänään Viki sai tietää, että hänellä on laaja ystäväpiiri. Hän sai muun ohella vastaanottaa Karjalan Liiton hopeisen merkin. Hänen kotinsa on viihtyisä, korkealla kuin kotkan pesä, josta on näköala aina Viroon saakka. Haastattelija saa kupposen kahvia.

Kovan pinnan alta Viki on lämminhenkinen ihminen, luja karjalainen, jonka oli kerran osoitettava »mitä on suomalainen ja mitä hän voi kestää».

Bratana

Arvo Yläykkölä

60 vuotta täytti Viipurin poika, kirjaltaja Arvo Yläykkölä Tukholmassa 23. 9. 77. Hän kävi koulunsa Viipurissa, jossa työskenteli Kansan Työn kirjapainossa vuosina 1932—39 ja 1940—41 Suomalaisen Kirjallisuuden Kirjapaino Oy:ssä Helsingissä.

Arvo Yläykkölä liittyi jo nuorena Suomen Sosialidemokraattiseen Nuorisoliittoon ja sittemmin puolueeseen ja toimi aktiivisesti myös ammattiyhdistys- ja urheiluliikkeessä. Hän oli aikanaan monta vuotta Sorvalin Veikkojen puheenjohtajana ja TUL:n piiritoimikunnan jäsenenä toimien mm. Viipurin piirin viimeisenä sihteerinä.

Ns. jatkosodan jälkeen Yläykkölä osallistui merkittäväällä tavalla Karjalan Liiton toimintaan sekä sen työvaliokunnan että hallituksen jäsenenä.

Arvo Yläykkölä tunnetaan nykyään ruotsinsuomalaisena kulttuuri- ja järjestöpoliitikkona, jolla on suuria ansioita erityisesti tutkijana. Hän on julkaissut suuren joukon sanomalehtiartikkeleita. Lisäksi hän on mukana teoksessa »Ruotsin Suomalaiset» kolmella debattipuheenvuorolla. Tukholman Suomalaisen Seuran 80-vuotishujalulkaisu »80 vuotta ruotsinsuomalaista seuratoimintaa» on Arvo Yläykkölään käsialaa. Yläykkölään tähänastinen pääteos on tohtori Edvard Gyllingin elämäkerta, »Edvard Gylling — Itä-Karjalan suomalainen rakentaja», joka ilmestyi 1976, Otava. Teos on saanut Tiedonjulkistamisen kohdeapurahan. Työn alla on Yläykkölällä saatujen tietojen mukaan kaksikin tutkimusta.

Arvo Yläykkölä ei ole kuitenkaan unohtanut synnyinseutujaan, vaan on Ruotsissakin ollessaan toiminut karjalaisen kulttuurin hyväksi. Hän on ollut mukana perustamassa Tukholmaan Karjalaista Kilttaa, jonka johtokunnan varapuheenjohtaja hän myös on. Karjalaisten Kiltassa pyritään vaalimaan karjalaisia tapoja ja kulttuuria.

Kuhmossa vietettiin 5. 7. rouva Anni Jestolan 60-vuotispäivää. Aamulla oli rukoushuoneessa liturgia. Khra Pentti Hakkarainen saarnasi evankeliumitekstin johdolla ja kohdisti onnentoivotukset ja kiitokset juhlijalle. Jumalanpalveluksen jälkeen siirryttiin Anni Jestolan kotiin juhla-aterialle.

Talo täyttyi vieraista, kukista, lahjoista ja lämpimistä kiitoksen ja ystävyyden sanoista. Vienankarjalaiset olivat pukeutuneet omiin »kosto»-juhlapukuihinsa. Puheita pidettiin monia, khra Hakkarainen kiitti aktiivisesta työstä seurakunnassa ja tiistiseurassa sekä ojensi seurakunnan lahjan.

Anni Jestola on Vienan tyttäriä. Sotkamolaiset ystävät kertoivat juhlaväelle hänen lapsuudestaan. Annin isä oli tullut ensiksi Suomen puolelle ja nouti sitten perheensä rajan takaa. Pikku Anni istui kontissa isän selässä — varmaan turvallisimmiin mielin luottaen isän läheisyyteen. Hyvin meni jännittävä matka saloja pitkin.

Aleksanteri Jousimo

50 vuotta täyttää 22. 8. junamies Aleksanteri, Santtu, J o u s i m o Turussa.

Santtu on syntynään Laatokan rannalta Salmista. Lap-suusaika ja koulunkäynti meni Suistamon kunnan Roi-konkosken kylässä. Tuli sotavuodet ja alkoi evakko-taipale 1939 Jalasjärvelle, kesä 1940 Marttaliiton toimesta Eestissa, sitten Ristijärvelle ja sieltä takaisin Karjalaan, uusi evakkoreissu vei Kajaaniin.

Jo Karjalassa aloitettu VR-palvelus jatkui aluksi varasto-osastolla, myöhemmin siirtyminen liikenne-osastolle. 1951 muutto nykyiselle asuinpaikalle Turkuun asemamieheksi, myöhemmin junamiehen nimityksellä vaunukirjuriksi.

Avioliittoon Laitilasta Mairen kanssa, jälkipolvea tyttö ja poika. Nykyiset harrastukset kyykkä ja kansan-tanhu.

Eero Lauronen

50 vuotta täytti Eero L a u r o n e n 19. 8. kotonaan Vuokatin Niemessä. Hän on syntynyt Suojärven Leppä-niemessä maanviljelijän Mikko ja Anna Laurosen nuorim-pana poikana. Vanhempiensa mukana hän tuli Sotka-moon. Hänen isänsä Mikko Lauronen kuului Sotkamon Karjalaiset ry:n perustajajäseniin ja oli seuran kantavia voimia.

Kodin karjalaisen perinnön on Eero Lauronen säilyt-tänyt ja hänen kotinsa ovet ovat aina olleet avoinna karjalaiselle toiminnalle. Sinne on kokoontunut moniin erilaisiin karjalaistilaisuuksiin vuosikymmenien aikana. Eero Lauronen kuuluu Sotkamon Karjalaisten johto-kuntaan, hän oli seuran puheenjohtajana vv. 1968—76. Kyykkäjaoston puheenjohtajana hän oli myös useita vuosia ja on edelleen jaoston jäsen. Hän kuuluu myös Suojärven pitäjäseuran kyykkäjaostoon sen puheen-johtajana.

SUOMEN noin 2 600 yleisellä uimarannalla käy vuo-sittain noin 10 miljoonaa ulkoilijaa. Veneitä oli maas-samme vuonna 1975 noin 500 000. Niistä puolet oli soutuveneitä. Moottoriveneitä oli noin 200 000 ja purje-veneitä ja kanootteja liki 20 000.

Kalastusta harrastavia ruokakuntia Suomessa on yli 400 000.

Kosti Pamilo nimitettiin Helsingin Suojärveläisten Seu-ran kunniapuheenjohtajaksi 16. 10. 77 ja Sibelius akatemian oppilas Tarja Pussinen sai ruskean kuoren. Onnittelevat toisiaan. Foto: Aleksi Karhu.

VALTIMON ortodoksisen rukoushuoneen (tsasou-nan) viereen sunnuntaina 30. 10. 77 nousi uusi paljon puhuva muistomerkki »Karjalan kalmistoissa lepääville». Muistomerkkin paljasti vt kirkkoherra Martti Honkaselkä. Patsastoimikunnan puheenjohtaja, opettaja Paavo Harak-ka lausui:

— Vain sellainen heimo kestää, joka kunnioittaa perinteitä ja jonka pohjana on kristillinen usko.

— Humiskoon Karjalaiset ikuiset hongat ja rakkaudel-la hyväilkkööt Karjalan järvien laineet niitä rantoja, joissa vainajamme lepäävät.

Kunniakäynti kuvanveistäjä Alpo Sailon syntymän 100-vuotispäivänä 14. 11. 1977 hänen haudallaan Helsingin Hietaniemessä. Kukkalaitteita laskivat omaiset, Kalevalaseura, Unkarin lähetystön ensimmäinen sihteeri Arpad Gyöngyösi, Kalevalatalosäätiö, Vermlannin suomalaiset. Kuvassa vasemmalta Vermlannin suomalaismetsien edustajat 6 henkeä, Pertti ja Arpad Sailo, Arpad Gyöngyösi, B. Karpela, Heikki Kokko.

deltä mättäältä hypätään toiselle. Nuorinkin Ilvesvuoran Kaurosen pojista on herennyt vähemmällä. Suomusalmen kirkolla, parhaan miehuutensa olosijoilla, hän viettää vanhuutensa rauhallisia päiviä uskollisen elämäntoverinsa, laajan Keski-Kuitin rannoilta suuresta ja mainikkaasta Uhtuan kylästä hänen luokseen soutaneen Hirsson Hilipän ja Iron tyttären Tarjan keralla. Istuimme Matti Huotarisen ja hänen Tarjansa kera eräänä heinäkuuisena päivänä viime kesänä tarinatuokiolla ja muistelimme menneitä nuoruutemme aikoja kotiseudulla. Vanhat, ammin tapahtuneet asiat ja ihmiset ilmestyivät eteemme. Matti asteli Kaurosen pellolla ja otti multaa kouransa ja mietti jokohan olisi kylvöaika. Jokohan naapurissa Illän Miitreikin oli pelloillaan samassa puuhassa? Tähyilimme korkealta vaaralta, joko kylän kylyistä nousee savut ennustaen pruasniekan alkua. — Mutta eivät silmämme mitään erottaneet. — Kaikki oli autiota ja hiljaista. — Vain me kaksi vanhaa kivijärveläistä seisomme vaaralla ja itkimme kadonnutta maailmaamme.

Vivi Vuoristo

Matti Huotarinen puolisoineen